

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.—

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10.—

Ἑξάμηνος > 4,50

Ἑξάμηνος > 5,50

Τετμήνηνος > 2,50

Τετμήνηνος > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθῆναις, 30 Ἰουλίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 35

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ὡ, ἂν ἤξευρες, ὅτι τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, ὁ Ἀλβαράδο καὶ ἡ Κολέττα εἶχαν φθάσῃ κηρύλα εἰς τὰ σταθμὰ τῆς Μέγισ-Σέρρα, διὸ δῆματα σχεδὸν ἀπὸ τῇ Λευκῇ Οἰκίᾳ, τί εὐτυχισμένους ποῦ θὰ ἦταν!

Ἀς ἀφίσωμε λοιπὸν τὸν Ἑρρίκο εἰς κελλίον τοῦ νὰ ἐλπίζῃ καὶ νὰ ζῇ, καὶ ἂς ἔλθωμε εἰς τὴν χαριτωμένη μικρὴν τοῦ φίλου καὶ εἰς τὸν καλὸν τῆς Βραζιλιανῆς μπαμπᾶ. (*)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Ὁ Ἀλβαράδο δέχεται.

Ὁ κτηματίας ἐκάνονισεν ἔτσι τὸ ταξιδίον του, ὥστε νὰ φθάσῃ νύκτα στὴ Μέγισ-Σέρρα. Ἦθελεν νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐκεῖ τὸ μικρὸ στρατόπεδον, χωρὶς νὰ κινήσῃ τὴν περιέργειαν καὶ νὰ προκαλέσῃ τὰ σφάλματα τοῦ χωριοῦ.

Γι' αὐτὸ ἀφίσε τοὺς δεκαπέντε τοὺς μαύρους εἰς τὴν δάσος ποῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ δρόμον τῆς Πετροπόλεως καὶ φθάνει, ὡς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ. Καὶ ἀφ' οὗ ἐστῆτε ἐκεῖ τὸ ἀρχηγεῖόν του, μὴν πάλι σ' ἀμάρξῃ μὲ τὴν Κολέτταν καὶ μὲ δύο πι-

«Ἀφίσε τοὺς δεκαπέντε τοὺς μαύρους εἰς τὴν δάσος...» (Σελ. 277, στ. α')

ποῦ ἐλάμβανε μέρος εἰς τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν ἐκδρομὴν. Καθισμένη εἰς ἀμάρξιν, δίπλα εἰς τὸν μπαμπᾶ τῆς, ἐκπύτταξε μὲ θαυμαστὸν τὸ ρεθόρμα ποῦ ἔλαμπε, κάθε φορὰ ποῦ ἀνοίγετο ἡ μπλούζα τοῦ Βραζιλιανοῦ. Ἐτυλοχόητο τὰν δραγαθόμηκτα ποῦ θὰ ἔκαμνε ὁ γίγαντας ἐκεῖνος ὁ Τῶμ, ποῦ εἶχε τότε δύναμιν, ὥστε μποροῦσε—ὅπως τὸν εἶχε ἰδῇ μιὰ μέρα,—νὰ ξεκολλᾷ μόνος του ἕνα κάρρο, ποῦ εἶχε χωθῇ εἰς τὴν λάσπην. Ἦνεν ὅμως πρᾶγμα τὴν ἀνησυχοῦσαν ἀκόμη καὶ γι' αὐτὸ εἶπε ὁ Ἀλβαράδο:

—Δὲν θὰ μάρξετε βέβαια ἐμένα,

ὅταν θὰ πᾶτε μὲ τοὺς μαύρους σας νὰ κυριεύετε τὸ φρονοκομεῖον; Ἄ, θέλω νάμαι καὶ ἐγὼ! Θέλω πρώτη ἐγὼ νάναγκασθῶ εἰς τὸν Ἑρρίκο ὅτι εἶνε ἐλεύθερος!

—Καλὰ! ἀποκρίθηκε ὁ Βραζιλιανός, ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν γενναϊότητα τῆς κόρης του. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Ὁ Τῶμ καὶ ἐγὼ θὰ σὲ προστατεύσουμε καὶ σὺ πρώτη θὰ δώσῃς τὴν καλὴν εἰδήσιν εἰς τὸ φίλον σου, ὅταν θὰ ἐλευθερωθῇ.

Τὸ ἀμάρξιν ἔφθασε ἕνα μακαλο-ξενοδοχεῖον, ὅπου πῆγαν νὰ τὸ καλοκαῖρι οἱ Πετροπολίτες. Κατέβηκαν ἐκεῖ καὶ ἀμέσως ὁ Ἀλβαράδο ἀνέβη κουδέντα μὲ τὸν ξενόδοχον.

Μίλησαν πρώτα γιὰ πράγματα ἀδιάφορα, γιὰ τὴν τιμὴν τοῦ καφέ, γιὰ τὰ πολιτικὰ τοῦ Ρίου, γιὰ τὴν ὑγεινὴν κατάστασιν τοῦ μέρους ὅπου εὑρίσκοντο· ἔπειτα, μὲ τρόπον, ὁ κτηματίας ἀνέφερε τὸ κατὰ τὴν κατάστασιν τοῦ γιαντοῦ Περὲ καὶ ἐζήτησε πληροφορίας, ἀπὸ περὶ ὁδοῦ τὰς.

Πρόσβηκε, ὁ ξενόδοχος τὸν ἐπληροφόρησε, ὅτι ὁ γιαντοῦ Περὲς ἦταν καμμιὰ σαρανταριά χρονῶν ἄνθρωπος, λιγνός, ξερακιανός, τραχύς καὶ ἀκοινώητος. Δὲν ἐδῶκε ποτὲ ἀπὸ τὸ κατὰ τὴν κατάστασιν τοῦ καὶ ἐνέπνευσε ἕως τοῦτον τὸν ἐγνώριζαν εἰς τὸν τόπον ἕνα εἶδος φόβου. Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ τὸν κατηγορήσῃ κανένας γιὰ τίποτα. Μεγάλῃ τάξει ἐθαύμαζεν εἰς τὸ φρονοκομεῖόν του. Καὶ τάχιστα καλὰ μὲ τοὺς πολιτικούς.

Ὁ Ἀλβαράδο ἤξερε πᾶν ἀρκστά. Ἀπεχαιρέτησε λοιπὸν τὸν ξενόδοχον καὶ εἶπε εἰς τὴν Κολέτταν:

—Πρώτα-πρώτα πρέπει νὰ πάω νὰ ἰδῶ αὐτὸν τὸν κύριον διευθυντή.

—Μπα! ἔκαμε ἀπογοητευμένη ἡ μι-

(*) Ὁ συγγραφεὺς κάνει βέβαια κάποιον σῆμα. Ὁ καλὸς Ἰταλὸς πρέπει νὰ πῇ εἰς τὸ φρονοκομεῖον πρὶν ἀπὸ τοὺς γιαντοῦς, ποῦ ἐστῆτε ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας. Γιατί, καθὼς ξέρομε, ἡ νῆα ἐξέτασις τοῦ Ἑρρίκου ἐγένετο κατ' ἀπαίτησιν τοῦ Ἀλβαράδο, ποῦ ἐπεσκέφθη τὸν διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας, ἀφοῦ ἡ Κολέττα ἔλαβε τὸ γράμμα τοῦ φίλου τῆς. Ἀλλὰ σὺ πολὺ πλοκα μυθιστορήματα τέτοιαι ἀνακολουθεῖς γίνονται καμμιὰ φορὰ. —Σ. τ. Μ.

κρή Παριζιάννα' ώστε δεν θα κάμετε έφοδο, να κυριεύσετε το κατάστημα, με τους μαύρους σας και με τον Τόμ; Τί κρίμα!

—'Οχι δά! αποκρίθηκε ο 'Αλβαράδο. Πρίν μεταχειρισθώ τή βία, πρέπει να δοκιμάσω με το κηλό... Καμιά φορά, ένα τσέκι κάνει κηλλίτερη δουλειά από ένα ρεβόλβερ.

—Και τί όπλο είχε αυτό το τσέκι; ρώτησε ή Κολέττα, που δεν κατόλαθε έμμεσα, ότι ο Βραζιλιανός μιλούσε για χρήματα.

—Θαυμάσιο! αποκρίθηκε αυτός γελῶν' νεωτάτης έφευρέσεως και αποτελεσματικώτατο.

—Καλά λοιπόν, έκαμε ή Κολέττα, ως άρχίσωμε τήν έφοδο με το τσέκι!

—Εμπρός!

Και οι δύο τους, πεζή, έπήραν το δρόμο πους τους είχε δείξη ο υποχρεωτικός ξενοδόχος, για να πάνε στη Λευκή Οικία του Περέζ.

Πρίν κτυπήσουν το κουδούνι τής διπλής καί γελοπόρτας, ο 'Αλβαράδο 'κτύταξε όλόγυρα τὰ κατατόπια και είδε, ότι ή πληροφορία που του είχε δώση ο ξενοδόχος, ήταν σωστής. Ένας τοίχος ψηλός τριγύριζε το κατάστημα, που πρὸς το μέρος του δάους γίνονταν έκέμη ψηλότερος, έπειδή στην κορυφή του είχε μια πυκνή σειρά από μυτερὰ κάγγελα. Ο κτηματίας, χωρίς να πηλέξει, σφύριζε μόνο το βάλς τής «Ευθυμής Χήρας»—το συνήθιζε αυτό όταν έδούλευε με το νοῦ του κανένα σχέδιο, —κ' έκτύπησε θαρρετὰ το κουδούνι.

Παρουσιάσθηκε ένας θυρωρός, που χωρίς νάνοίξη τήν πόρτα, τὸν ρώτησε από τὰ κάγγελα τί θέλει.

—Νά μιλήσω τὸ γιατρό Περέζ, αποκρίθηκε ο κτηματίας.

Ο θυρωρός έδειξε μεγάλη έκπληξη.

—Μα έχετε συνέντευξι; ρώτησε. (*)

—'Οχι.

—Τότε δεν θα μπορέσω οὔτε να πῶ τὸνομά σας στην 'Εξοχότητά του' ο γιατρός δέχεται μόνο κάθε Παρασκευή, τρεῖς ὥς πέντε.

Ο ὑπηρέτης ετοιμάζετο να φύγη, όταν ο 'Αλβαράδο έχωσε τήν χερούκλα του από τὰ κάγγελα και τὸν έγράψωσε, ἐνῶ με τήν ἄλλη τοῦ έτεινε ένα μάτσο χαρτονομίσματα.

—Νά δώσης άμέσως στὸν κύριό σου τὸ έπισκεπτήριό μου, τοῦ είπε, και να τοῦ πῆς, ότι ερχομαι συστημένος από

φίλους μου ὑπουργούς. 'Η έγγόνή μου, πές, εἶνε άρρωστη και θέλω να τήν βάλω στο κατάστημα.

Ο θυρωρός έκτύταξε τὸ έπισκεπτήριό, τὰ χαρτονομίσματα και τήν έγγόνή και έκρινε, φαίνεται ότι ήταν αρκετὰ για να τὸν πείσουν. Έδῆλωσε λοιπὸν στὸν 'Αλβαράδο, ότι για να ευχαριστήση τήν 'Εξοχότητά του, θα έκανε ὅ,τι τοῦ είπε, και τότε μόνον ο κτηματίας τὸν άρισε έλεύθερο να φύγη. Έν τούτοις έπέρασε μισή ὥρα χωρίς να ξαναφανή.

Η Κολέττα άρχισε ν' άνυπομονῇ και να ρωτᾷ πότε θακταν τή μάχη, ἐνῶ ο κτηματίας σουλατσάριζε νευρικά απέξω από τήν κλειστή πόρτα κ' έκτύταξε τούς ψηλούς τοίχους και τὰ έρημα παράθυρα.

Επιτέλους ο θυρωρός έγύρισε και άνήγγειλεν ότι, έξαιρετικῶς ή 'Εξοχότης του θα έδέχτο τήν 'Εξοχότητά του με τήν άρρωστη έγγόνή. Και συγχρόνως άνοιξε τήν βαρειά ήταν κλεισμένη μ' ένα

πόρτα, που σωρὸ σύρτες και αλυσίδες.

—Βλέπω με χαρά μου, είπε ο 'Αλβαράδο, καθώς έμπαινε με τήν Κολέττα, ότι φυλάτε καλά τούς τρελλούς σας.

—Όσο μπορούμε, κύριε! άπεκρίθηκε ο ὑπηρέτης μετριοφρόνης.

Πέρασαν μιά μεγάλη έσωτερική αὐλή, μπήκαν έπειτα σ' ένα μακρὸ θολωτὸ διάδρομο και άνέβηκαν στὸ πρῶτο πάτωμα, όπου ήταν τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Διευθυντοῦ.

Μπήκαν μέσα και, μπροστά σ' ένα πολὺ μεγάλο τραπέζι, φορτωμένο από άκουστικὸς σωληνες, κουμπιὰ κουδουνιῶν και πολὺπολοκα τηλέφωνα, είδαν να κάθεται ένας ισχνὸς άνθρωπος, στεγνός, με κυρτὴ μύτη και μικρὰ διαπεραστικά μάτια. Τὰ μάτια αὐτὰ προσηλώθηκαν μιά στιγμή, με κάποια άνησυχία, στοὺς έπισκέπτας' άλλ' άφοῦ έτελείωσε ή γοργή αὐτὴ εξέταση, ο άνθρωπος τὰ γύρισε άλλου και καμώθηκε ότι κοιτάζει τὰ χαρτιὰ που εὑρίσκοντο μπροστά του, ἐνῶ συγχρόνως ρωτοῦσε:

—Τί με θέλετε;... Φέρνατε μιά μικρή άρρωστη, μοῦ είπαν;

—'Οχι, αποκρίθηκε ο Βραζιλιανός' ή μικρή που έλέπετε μαζί μου, δεν εἶνε καθόλου άρρωστη. 'Ηλθα μόνο να σᾶς ρωτήσω για ένα τρόφιμό σας, τὸν μικρὸ Γάλλο 'Ερρίκο Δαλλινύ.

—Τρελλὸς επικίνδυνος, είπε ξηρὰ ο διευθυντής. Τὸν θεωρῶ άθεράπευτο!

—Εγὼ ὅμως ὄχι! υπέλαβε ο 'Αλβαράδο με άπότομο ὕρος, που δεν διέφυγε τὸν κ. Διευθυντή.

Γιατί άμέσως, με κάποια άνησυχία, ρώτησε:

—Η 'Εξοχότης σας εἶνε ἴσως γλατρός;

—'Οχι, αποκρίθηκε με τὸ ἴδιο ὕρος ο 'Αλβαράδο' ή πληροφορία έμως που έχω, με πείθουν ότι ο μικρός αὐτός δεν εἶνε καθόλου τρελλός, άλλὰ κλεισθηκε δῶ—μέσα, μόνο και μόνο γιατί έμπόδιζε τὰ σχέδια εκείνου που σᾶς τὸν έστειλε.

—Η 'Εξοχότης σας έχει λάθος, είπε ξηρὰ ο διευθυντής' γιατί ή αίτησις για τὸν περιορισμὸ τοῦ μικροῦ Γάλλου δεν έγινε από κανένα ιδιώτη, άλλ' από τή δημοτική άρχή τοῦ Νιτερού, κατόπι σκηνῶν, που έκαμεν ο μικρός Γάλλος στὸ δρόμο.

—Μπορεῖ, υπέλαβε ο κτηματίας.

'Αλλὰ ποῖος πληρώνει τὰ έξοδα τοῦ μικροῦ Γάλλου; 'Οχι βέβαια ή δημοτική άρχή τοῦ Νιτερού;

Ο πονηρὸς Περίξ άπέφυγε ν' άποκριθῇ στη δύσκολη αὐτὴ έρώτησι, κάνων άμέσως μιάν άλλη:

—Νά μοῦ επιτρέψετε να σᾶς ρωτήσω κ' εγὼ: ὑπὸ ποίαν ιδιότητα ερχεσθε να ζητήσετε πληροφορίες για τὸν μικρὸ Γάλλο; Εἰσθε συγγενής του ή έχετε διαταγή τής άστυνομίας;

—Οὔτε τὸ ένα, οὔτε τὸ άλλο! αποκρίθηκε με τήν συνειθισμένη του ειλικρίνεια ο Βραζιλιανός.

—Τότε λοιπὸν, εξακολούθησε ο κ.

διευθυντής, εἰμαι υποχρεωμένος να σᾶς πῶ, ότι δεν έχω να σᾶς δώσω κανένα λογαριασμὸ! Εἵκοლა μπορεῖ, με τήν αλήθεια, νάρεχεται καθέννας στὰ άσυλα και να φωνάζη, ότι τὸ τάδε ή ο δεινά δεν εἶνε τρελλός. 'Εμεῖς ὅμως οί διευθυνταὶ τῶν ασύλων, δημοσίων ή ιδιωτικῶν, εἴμεθα έπιφορτισμένοι από τή άστυνομία να κρατοῦμε μακριὰν τής κοινωνίας

άρρώστους, που θα μπορούσαν να τή βλάψουν. Έξασκῶ τὸ δύσκολο αὐτὸ έπάγγελμα εἵκοσι τώρα χρόνια, χωρίς να μοῦ γίνη ποτὲ τὸ ελάχιστο παράπονο, ή ελάχιστη μομφή, και δεν παραδέχομαι ότι σᾶς εἰσθε σε θέσι να μοῦ κάμετε!

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΤΙ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ

ΜΗΤΕΡΑ

Αγαπημένα μου παιδιά,

ΝΑΣ παλαιὸς φίλος τής Διαπλάσεως, που έζησε κι' αὐτὸς τὰ εὐτυχισμένα παιδικὰ του χρόνια με άρρωστικὴν φίλην του τή Διαπλάσι, που αὐτὴ τὸν έμαθε να διαβάξη, —ἐννοῶ τὸν τρόπο τοῦ να διαβάξη και να ἐννοῇ, —που τὸν έμαθε να γράφη, γράφωντας ἐκτενῆ γράμματα στη φίλην του Διαπλάσι, και σ' αὐτὴν οφείλει μιά μικρὴ σημερινή του θέσι στὸ κόσμο τῶν γραμμάτων, άποτείνεται σήμερα σε σᾶς, και ζητεῖ από τὸν φίλο του Φαίδωνα, τήν άδεια να γράψη κι' αὐτὸς μιά 'Επιστολή.

Θέλω, αγαπημένα μου παιδιά, να σᾶς πῶ για τή ΜΗΤΕΡΑ. Τὸ γράφω με κεφαλαῖα γράμματα, γιατί εἶνε τὸ ἱερώτερο ὄνομα που μπορεῖ να προσφέρουν τὰ χεῖλιά σας μετὰ τὸ ΘΕΟΣ. Εἶχα τήν άτυχία να χάσω τήν μητέρα μου αὐτὴς τής μέρες, και ο θάνατός της, ήρεμος και εἰρηνικός θάνατος, άξιος μιᾶς άγίας γυναικός, συνοδεύθηκε με ένα περιστατικὸ πολὺ περίεργο, που εἰμαι βέβαιος, θα σᾶς συγκινήση.

Αλλὰ πρῶτα θα σᾶς αναφέρω ένα ποίημα ἐνὸς μεγάλου γάλλου ποιητοῦ, τοῦ ακαδημαϊκοῦ Ζαν Ρισπέν, που ἴσως πολλοὶ από σᾶς τὸ γνωρίζουν, γιατί εἶνε ένα άριστουργηματάνι: που συχνὰ τὸ άπαγγέλλουν εἰς τὰς εορτάς. Ο τίτλος του: «Η καρδιά τής μάνας.»

Μιά μάνα είχε ένα μοναχογιό. Μιά μέρα μιά κακή γυναίκα, είπε στὸ παιδί: «Θέλω, για να σ' αγαπήσω, να πᾶς να σκοτώσης τή μάνα σου και να μοῦ φέρης τήν καρδιά της. Τὸ παιδί έπήγε, έσκότωσε τή μητέρα του και έφερε τή καρδιά της στην κακή γυναίκα.

Έδῶ θα κάμω μιά παρέκβασι. Αὐτὸ δεν μπορεῖ ποτὲ να γίνη στην πραγματικότητα' άλλὰ σε ένα ποίημα γράφεται και λέγεται ποιητική άδεια' αν δεν μεταχειρίζονταν τήν ποιητική αὐτὴ άδεια ο μεγάλος συγγραφεύς, δεν θα έγραφε αὐτὸ τὸ άριστούργημα.

Έπῆρε λοιπὸν τὸ παιδί τήν καρδιά

τῆς μάνας του και τήν έπήγαγε, άλλὰ στὸ δρόμο έπκόνταψε, έγλύστρεψε και έπεσε στὸ πεζοδρόμιο, ή καρδιά εκλύστηκε στὸ χῶμα... και τότε άκούστηκε μιά φωνή.

«Μὴν κτύπησες, παιδί μου!»

Μ' ὅλο τὸ κακὸ που είχε κάνη τὸ παιδί, ή καρδιά τῆς μάνας άνητύχησε μήπως είχε κτυπήση από ένα απλὸ γλύστρημα!

Αὐτὸ εἶνε τὸ άριστούργημα τοῦ μεγάλου 'Ακαδημαϊκοῦ.

Τώρα, με λίγα λόγια, χωρίς να σᾶς κουράτω, θα σᾶς διηγηθῶ τὸ δικὸ μου συμβάν, που εἶνε πεζότερο βέβαια, άλλὰ αληθινὸ, χωρίς δηλαδή καμιά ποιητική υπέρβασι. Γι' αὐτὸ ἴσως έχει τόση άξία, ἴσως και περισσότερη, από ένα άριστούργημα τοῦ ποιητοῦ.

Αρρώτησε βαρεῖα ή μητερούλα μου και τήν έπήγα σε μιά μεγάλη κλινική. Έφώναξε τούς καλλίτερους γιατροὺς και έκαμν συμβούλιο. Εἶχε ὅμως πυρετὸ, πολὺ μεγάλο πυρετὸ. Φυσικὰ επήγαινα κάθε μέρα και τήν έβλεπα.

Ένα πρωί, που ο πυρετὸς εὑρίσκετο σε ὕψει, φαίνεται ότι άκουσε τούς γιατροὺς να μιλοῦν αναμεταξύ των και να λένε ότι στὰς 'Αθήνας ὑπάρχει εὐλογία.

Τὸ άπόγευμα είχε πάλι πολὺ πυρετὸ.

Έπῆγα εκεί. 'Ηταν ή καίμενη στὸ λευκὸ της κρεβατάκι κατακόκκινη, έκαε, ο πυρετὸς τήν έλυωνε. Μ' έφώναξε κοντὰ της και μοῦ είπε.

—Κώστα, παιδί μου, μοιλιάστηκες; άκουσα πῶς ὑπάρχει πολὺ βλογιά. Νά πᾶς να μοιλιαστῆς, παιδί μου.

—Καλά, μητέρα μου, τῆς είπα, μὴν άνητυχῆς για μένα, αὔριο θα πάω.

Έγύρισα από τήν άλλη μεριά, γιατί μοῦ ἤλθαν δάκρυα στὰ μάτια' ή νοσοκόμος μοῦ έδειξε ένα χαρτί που έσημείωνε τὸν πυρετὸ. Έρριψα μιά ματιά. Εἶχε σχεδὸν 40. 'Από τήν ψυχὴ μου τότε άνέθηκε σάν ένας ὕμνος πρὸς τὸν οὐρανὸ, για τὸν Θεὸ που έπλασε τήν καρδιά τῆς μάνας. Δεν έσκέπτετο τούς πόνους της, τὸν πυρετὸ που τήν έσφιγγε, που τήν έκαίγε, άλλὰ τὸν μακρυσμένο, τὸν άόριστο κίνδυνο τοῦ παιδιοῦ της από τήν βλογιά.

Τὴν άλλη μέρα πλέον εὑρίσκετο σε προφανή κίνδυνο, είχε μεγαλύτερο άκρόμυ πυρετὸ, 40 και 4, δεν γνώριζε κανένα. Έμένα με γνώρισε και μέσα στὰ τελευταῖα της φιλιὰ μοῦ έψιθύρισε.

—Μοιλιάστηκες, Κώστα μου, ὅπως σοῦ είπα;

Ναί, —μητέρα μου, άπήντησα' βέβαια.

Υπάρχουν μερικές φορές ψέμματα, που εἶνε ἱερὰ και αναγκαῖα στη ζωή.

—Μπράβο, τώρα δεν άνησυχῶ, είπε ήρεμα — ήρεμα.

Έπειτα από τρεῖς ὥρες, δεν ὑπῆρχε,

—Αὐτή, αγαπημένα μου παιδιά, εἶνε ή μεγάλη, ή άπέραντη, ή άγία καλωσύνη τῆς καρδιάς μιᾶς μάνας. Μέσα στοὺς πόνους της, μέσα στη λαύρα τοῦ πυρετοῦ, λίγο πρίν ξεψυχήση, σκέπτεται τὸ παιδί της, συγκεντρώνει τή δύναμή της για ν' άρθρώση λίγα λόγια, να τὸ προφυλάξη από ένα κίνδυνο, να τὸ συμβουλευτῇ για τή ζωή. 'Από τήν λευκή κλινὴν τοῦ θανάτου, εξαπλώνει τῆς εὐεργετικῆς φτεροῦγες τῆς σκέψέως της, για να άποτρέψη και τὸ μικρότερο κίνδυνο από τὸ παιδί της. Τὰ τελευταῖα κτυπήματα τῆς καρδιάς της εἶνε για εκείνο.

Αφήστε, καλὰ μου παιδιά, τή Διαπλάσι που διαβάσετε αὐτὴ τή στιγμή, σιγὰ σιγὰ και άθόρυβα, έγλυστρήστε στη κάμαρα τῆς μαμᾶς σας, φιλήστε τήν γλυκὰ γλυκὰ, εἰλήστε τὸ χέρι της, χαϊδέψτε τήν' εἶνε ο μεγαλύτερος θησαυρὸς που έχετε στὸν κόσμῳ. Ζητήστε της συγγνώμη αν τήν έχετε παρακούση, αν τήν έχετε πικράνει, θα δῆτε πῶς θα σᾶς κυτᾷ, πῶς θα σᾶς άγκαλιάση, και πῶς θα σᾶς φιλήση...

Και αν μερικά από σᾶς, έχουν τήν άτυχία να μὴ τήν έχουν πιά κοντὰ τους, —ψῶσάτε τὸ βλέμμα σας στὸν οὐρανὸ, ὑποσχεθῆτε ότι θα εἰσθε καλοὶ και τίμιοι άνθρωποι στη ζωή σας και θα ευχαριστήσετε μιά ψυχή, που να εἰσθε βέβαιοι, σᾶς παρακολουθεῖ από 'κει ψηλά.

Έχει ὅμως συνέχεια τὸ γράμμα μου και συνέχεια πολὺ περίεργη. Μετὰ δύο μέρες από τὸ θάνατό της, έσκέφθηκε: «Μοῦ είπε ή μητέρα μου, να μοιλιαστῶ. Πρέπει να τὸ κάμω.»

Έπῆγα, μοιλιάστηκα. Τὸ μπόλι έπιασε, εφούσκωσε, είχα και λίγο πυρετὸ. Άνησύχησα και πῆγα πάλι στὸ γιατρό. Μ' έκτύταξε προσεκτικὰ, είδε τὸ κόκκινο και πρισμένο μπόλι μου και μοῦ είπε: «Ο Θεὸς σᾶς εφώτισε να έλθετε να μοιλιαστῆτε, είχατε πολὺ μεγάλη άνάγκη, εἰσθε επιδεικτικώτατος τοῦ φοβεροῦ μολύσματος... τώρα δεν έχετε τίποτε, δεν φοβάσθε τίποτε».

Δεν μ' εφώτισε μόνο ο Θεός, έσκέφθηκα, άλλὰ ή καρδιά τῆς μάνας. Και σε λίγες μέρες, στὸ γραφεῖο που εργάζομαι με ένα συνάδελφό μου, ήλθε, φαίνεται, κάποιος μολυσμένος, και ο συνάδελφός μου, άμολισστος, προσεβλήθη, εὐτυχῶς έλαφρά, και τὸν μετεκόμισαν εἰς τὸ εὐλογοκομείο.

Τὸ θαῦμα είχε γίνη.

Έγῶ, «ὁ επιδεικτικώτατος μολύσματος» ὅπως είπε ο γιατρός, δεν θα τήν γλύτωνα αν ή μητερούλα μου, τήν ὥρα που έτελείωνε, μέσα στην άγωνία τοῦ τέλους τῆς ζωῆς της, μέσα στη λαύρα τοῦ πυρετοῦ της, δεν μοῦ έψιθύριζε.

—Μοιλιάστηκες, Κώστα μου, ὅπως σοῦ είπα;

(*) 'Ιδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 270.

Γιατί μέσα στη λύπη μου και στο πένθος μου, κάθε άλλο θα έσκεπτόμουν παρά να μπολιάστώ.

Μου έδωκε μια ερρα τη ζωή και μου την έσωσε μια δεύτερη.

Σας φιλώ

ΚΩΣΤΑΣ Λ.

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΪΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).

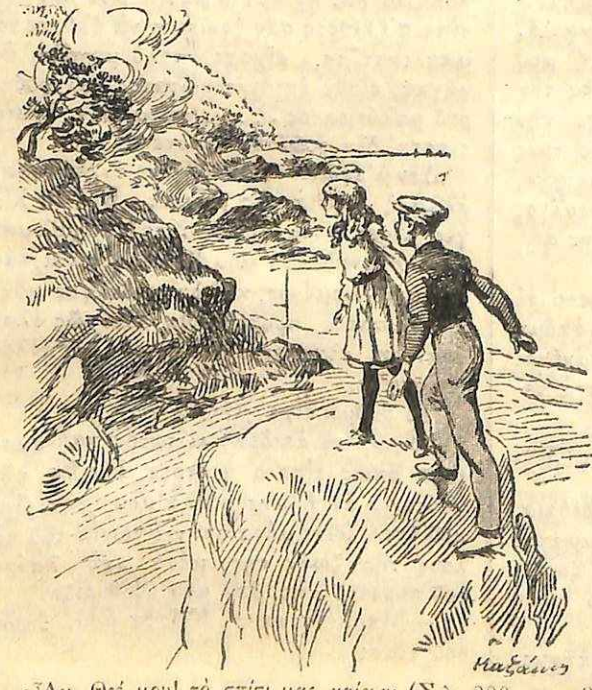
"Ω, τί ευτυχής καιρός διά τον Τώνη!"

Καθημέραν, μετά το πρόγευμα, τα δύο παιδιά έτρεχαν εις την ακρογιαλιάν, όπου έπερνούσαν ολοκλήρους ώρας, παίζοντα σαν τρελλά.

Μολονότι ο Τώνης δεν έννοούσεν ούτε λέξιν απ' όσα τώ έλεγεν ή Μιμόζα, και αυτή πάλιν έθύμωνε κάθε στιγμή που δεν ήμπορούσε να έννοήσ η όσα της έλεγεν ο αδελφός της, τα δύο παιδιά συνεννοούντο τόσον καλά, ώστε θα ώρκίζετο κανείς, ότι άνετράφησαν μαζί.

Ο Τώνης εύχαριστείτο τόσον πολύ να παίξη με την Μιμόζαν, ώστε σπανιώτατα τώρα παρακαλούσε τον πατέρα του να τον παίρν η μαζί του εις το ψάρευμα. Και όμως γνωρίζομεν πόσον αγαπούσεν άλλοτε αυτήν την διασκεδάσιν, πόσον ήτο ευτυχής να χορεύ η επί ώρας τον χορόν των κυμάτων και κατόπιν να βλέπη τα δίκτυα φουσκωμένα από μυριάδες χρυσά ή ασήμενα ψαράκια!... Αλλά και αυτήν, και κάθε άλλην διασκεδάσιν, εύχαρίστωε θα την έθυσίαζε τώρα ο Τώνης, διά να μείνη με την αγαπητήν του Μιμόζαν. Ήξευρεν άλλως τε, ότι το κοριτσάκι δεν ήμπορούσε

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου σελ. 273.

«Αχ, Θεέ μου! τό σπύτι μας καίεται! (Σελ. 280, στ. γ')»

πλέον να κάμη χωρίς αυτόν και, μόλις τον έβλεπε διατεθειμένον να την άρσ η μόνην, έδαζε τα κλάμματα.

"Ετσι περνούσαν μαζί όλόκληρα απογεύματα, θελητικώτατα, μαζεύοντες ώρατια κογχύλια ή ψαρεύοντες εις τους βράχους του άκρωτηρίου των Σαρδιέρων.

Τό βράδυ, όταν ο Τώνης ένευεν εις την άδελφήν του, ότι ήτον ώρα να έπιστρέψουν, εκείνη έφώναζε κ' έντυπούσε με θυμόν το ποδαράκι της:

— "Οχι! όχι! ακόμα! ακόμα!

Αυτά ήσαν και αι πρώται λέξεις που είχε μάθη.

Και ο Τώνης, διά να την εύχαρίστη, έδέχετο να εξακολουθήσ η το ψάρευμα και εις τα σκοτεινά.

"Αλλ' έτι διεσκεδάζε περισσότερο την Μιμόζαν, ήσαν τα σπύτια, τα φρούρια και οι άνθρωποι που κατεσκεύαζε από άμμον ο έπιτήδεις αδελφός της. Ή έπιτηδείότης του μάλιστα εις αυτήν την τέχνην, έμεγάλωνε τώρα διά της θελήσεως που είχε να εύχαρίστη την άδελφήν του, και δι' αγάπην της ο Τώνης έκαμνε θαύματα. Ούτω μίαν ήμέραν, όλόγυρα εις ένα βραχάκι, άνήγειραν έν αληθινόν φρούριον, με τας επάλξεις του, τους πύργους του, τας γεφύρας του. Είηεν επάνω - επάνω και μίαν ταράτσαν, εις την οποίαν ώδήγει μία έξωτεική κλίμαξ, στηριζομένη επί της πλευράς του βράχου, δυσανάλογος όλίγον προς το έπίλοπον του οικοδομήματος, όλλα γραφικώτατη.

Αί βαθμίδες της, καλοκαυωμένα και στερεωμένα με πέτρας, άντείχον εις παιδικόν τουλάχιστον βάρος, ώστε να

ήμπορη κανείς να αναβαινή μέχρι της ταράτσας του μικρού καστέλου, το όποιον υπερείχε της γύρωθεν ακτής κατά δύο σχεδόν μέτρα. Έκειθεν έφαινότο όλοι οι βράχοι του Άκρωτηρίου και, πέραντων βράχων αυτών, το χωρίον Σαίν-Μαξιμ και ο μεγάλος θρόνος, ο όποιος, ως ταινία κίτριν η, έφρευε προς το Σαίν-Ραφαέλ.

Φαντασθήτε την χαράν της Μιμόζας όταν εύρέθη εις την αυτοσχέδιον αυτήν σκοπιάν!

Μη δυναμένη να εκφράσ η την εύχαρίστησιν της με λόγια, διότι ο Τώνης επέμενε να μη τα έννοη, ήρχισε να χειροκροτή και να χοροπηδά επί τόπου, — πράγμα άσύνητον, έμολογουμένως, διότι η οικοδομή δεν ήτο και τόσον στερεά.

Ο Τώνης, που την είχε ακολουθήσ η, την ένύτταζεν ακτινοβολών από χαράν.

"Έξανα όμως, ή Μιμόζα, της

όποιας το βλέμμα εξέφραζε τώρα την μεγαλητέραν έκπληξιν, έπαυσε τα χοροπηδήματα και, με το χεράκι της άπλωμένον εις τον όρίζοντα, έδειχνε προς το σπύτι των Ρασκασάδων.

"Εξ ένστίκτου ο Τώνης έστράφη προς την ίδίαν διεύθυνσιν και κραυγή τρόμου

«Η ψαρεύαρχα άπεύλει τώρα όλην των την περιουσίαν. Α.»

έξήλθεν άμέσως από τα χείλη του.

— "Αχ, Θεέ μου! έφώναξε" το σπύτι μας καίεται!

"Αρχισε να κλαί η και, όλίγας στιγμές, έμεινε καρφωμένος εις την θέσιν του, άνίκανος να κάμη και το ελάχιστον κίνημα. "Επειτα, αφού παρήλθεν ή πρώτη κατάπληξις, έδαζε ζωηρά το χέρι της κατατρομαγμένης Μιμόζας και, πριν ή μικρούλα προσθάσ η να διαμαρτυρηθή, την άνάγκατε να ροβολήσ η από την ταρτσούλαν, ενώ η αυτοσχέδιος κλίμαξ κατέρρεεν οίκοτώς υπό τα βήματά των...

— "Γρήγορα, γρήγορα! έφώναζεν ο Τώνης κλαίών" το σπύτι μας καίεται!

Κ' ενώ 'παρέσυρεν όλον ταχύτερα την μικράν των είλην, το αγωνιώδες βλέμμα του παρηκολούθει μακράν ένα μεγάλον σύννεφον καπνού, εις το όποιον περιεδινούντο μυριάδες σπινθήρων.

Τα δύο παιδιά έπέρασαν έντός όλίγων λεπτών βράχους και άτραπούς, ενώ αι φλόγες, έμπρός των, όλον έμεγάλωναν. Έφαινότο τώρα ως μεγάλοι κόκκινοι σπείρακι, αι όποια άνυψούντο εις τον άέρα με άπαισίους τριγμούς και συριγμούς...

"Α, το τρελλόν, το άπεγνωσμένον τρέξιμον! Διήρκεσεν όλίγα λεπτά, τα όποια όμως έφάνησαν εις τον Τώνην αίνωνες. Και τί φοβερόν θέαμα τον έπερίμενε κατά την άρσιν!

Εις την θέσιν, όπου πρό όλίγου ακόμη, ήγειρετο το λευκόν σπύτι των ψαράδων, δεν έβλεπε τώρα παρά τέσσαρας τοίχους, μαύρους, έτοιμορόπους, λειχομένους ακόμη από γλώσσας πυρός, αι όποια εξέρχοντο από το έσωτερικόν του οίκισκου, κατεστραμμένον, άπηνθρακωμένον, άποτεφρωμένον σχεδόν όλόκληρον. Εις όλίγας στιγμές ή πυρκαϊά μετέβαλε την ευτυχίαν εις έρείπια...

Πρό των οίκτρών αυτών τοίχων, τα δύο παιδιά είδαν τον Ρασκασάν και την γυναίκα του, οι όποιοι, άνίκανοι να πολεμήσουν το κακόν, άποτρέφουν την καταστροφήν, συνέστρεφαν τας χείρας από άπελπίσαν...

Μερικοί γείτονες και γειτόνισσαι, που είχαν προστρέξ η μόλις είδαν τας φλόγας, προσεπάθουν, αλλ' εις μάτην, να τους παρηγορήσουν.

Ο Τώνης και ή Μιμόζα, πρό του άπελπιστικού αυτού θεάματος, ήρχισαν να κλαίουν γοερώς. Και διά πολλήν ώραν, δεν ήκούοντο εκεί παρά τα κρακίσματα του πυρός, που εξέκοιλούθε το καταστρεπτικόν του έργον, και οι θρήνοι των ανθρώπων, οι λυγμοί και τα στενάγματα.

"Α, τί φοβερόν πράγμα που είν η ή πτκαϊά! Τί φρικώδες που είν η να βλέπη κανείς ναπτεφρούντα έν τή μέσω καπνίζόντων έρειπίων, τα πράγματα με τα όποια έπέρασεν όλην του την ζωήν, τα προσήλη ένθύμια του παρελθόντος, πών ό,τι τή έχρητίμευε και πών ό,τι ήγάπα!...

"Αλλ' ή καταστροφή ήτο ακόμη μεγαλύτερα διά τους Ρασκασάδες, διότι εις όλίγα λεπτά έχασαν ό,τι είχαν και δεν είχαν, συμπεριλαμβανομένων και των δέκα ή δωδεκα χιλιάδων φράγκων, που τους έμεναν από τας είκοσι χιλιάδας, τας όποιας είχαν λάβη...

Διά τους πτωχούς ανθρώπους, ήτο διτύχημα άνεπανόρθωτον.

Εύσπλαχνικοί γείτονες περιεμάζευσαν, εκείνο το βράδυ, την οικογένειαν και την

έγκατέστησαν όπως όπως εις μίαν άδειαν σιταποθήκην. "Α, τί άσχημα που έκοιμήθησαν τα παιδιά εκείνην την νύκτα, επάνω εις σκληρά άχυροστρώματα!

Η Μιμόζα, αν και δεν άντελαμβάνετο το μέγεθος της συμφορές, ήτο καταλυπημένη, μόνον που έβλεπε τον μικρόν της φίλον τόσον δυστυχή. Διότι ο Τώνης έννοούσε πολύ καλά, πόσον ή καταστροφή εκείνη θα μετέβαλλ η την ώραίαν κ' ευτυχισμένην τώρα ζωήν των...

"Έννοείται, ότι οι Ρασκασάδες δεν ήμπορούσαν να ζήσουν επί πολύ εις βάρος των γειτόνων. Έκαμαν λοιπόν τάπαιτούμενα διαθήματα κ' έλαβαν την άδειαν να εγκατασταθούν εις μίαν όθλίαν καλύδην, την οποίαν είχαν κτίσ η εκεί κοντά, το περασμένον θέρος και εγκαταλείψ η, διά να εξακολουθήσουν το ταξείδι των, κάποιοι πτωχοί γυρολόγοι.

Η στέγη της καλύδης αυτής, από σανίδια κακοβαλμένα, είχαν άρπαγή κατά το ήμισυ από μίαν θύελλαν.

"Όστε ή πτωχή οικογένεια έκοιμάτο τώρα σχεδόν εις το ύπαιθρον. Και όμως έπρεπε να λογιζεται κ' ευτυχής που ήρε και αυτό το καταφύγιον! "Αλλως τε, τας αιθρίας νύκτας, έφαινετο από μέσα ο ούράνιος θόλος με τ' άμέτρητα άστρα

του και το θέαμα, έμολογουμένως, ήτο ώραίον και μεγαλοπρεπές. Έχώρισαν το έσωτερικόν της καλύδης εις τρία διαμερίσματα, έν των όποιων το πρώτον, χρητιμεύον ως κοιτών των συζύγων και συγχρόνως ως κουζίνα, ήτο διπλάσιον από τα δύο άλλα, εις τα όποια έκοιμούντο ο Τώνης και ή Μιμόζα.

Τα δωμάτια αυτά δεν είχαν έννοείται, τζάκια, και όταν έκαμνε πολύ ψύχος, τα έθεομαιναν άνάπτοντες επί πετρών όλίγα ξηρόκλαδα. "Όσον διά τον καπνόν, αυτός εξέρχετο απ' όπου ήμπορούσε, πολλές όμως έμενε μέσα...

— "Θα γίνωμε καπνιστόι σαν ζαμπόνια! έφώναζεν ένα βράδυ ο Ρασκασάς, ο όποιος, όλίγον κατ' όλίγον, είχαν αναλάβη το θάρρος και την ευσυμμίαν του.

— Πάλι καλά! άπεκρίθη ο Τώνης" γιατί τα καπνιστά ζαμπόνια είν η, καθώς λέν η, τα καλλίτερα!

("Επειτα συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Η ΦΩΛΙΑ

ΠΟΥΛΑΚΙ ΞΕΝΟ

— Πάλι μόνο απ' τ' άλλα, σύ, ξανθό [πουλάκι ;

Το κεφάλι σου έκρυψες κάτω απ' το φτερό — πούπουλο που μοιάζει με κρουστό βαμ- [πάκι.

— Φεύγω, δεν σ' άγγίζω. Ύπνον έλαφρό!... [Ξένο,

— μπήκε σέ μιιά θύρα, που έτυχε άνοικτή' τὰ φτερό του άνάστατα' σαν κηρυγμένο. Πούθε ; Πώς ; Γιατί ;

Ξένο πάντα απ' όλα 'ς την αύλη σχολίζε' σαν φωλιά τη βλέπει και σαν φυλακή' σαν να θέλ η κατ' έτα ψηλά άντικρύζει' — Τί κυττά εκεί πάνω ; Τί γυρεύει εκεί ;

Να πετάξ η ; Πέφτει. Δεν ζυγίζει ακόμα! Μά ίσως μιιά φορά να μ' έφτερουγίσ η 'ς τ' ουράνου το δώμα μ' άσπρα ξεπετώντας δυνατά φτερά...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ίδε 'Οδηγού Κεφ. ΙΒ'.]

α'. Παιγνιον

'Εστάλη υπό της Νεράιδας του Βοσπόρου

		H		
	AP	KA	ΓΙ	
THP	EI	KI	NE	ΣΗΣ
	MH	ΑΣ	ΠΑ	
		A		

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυται, ώστε ναποτελεσθ η γνωμικόν κοινότατον.

β'. Τρίφος

'Εστάλη υπό Π. Σ. Χατζηανδρέου

Ο ών ώσει Ναι τί : Κως
Μόνη

γ' Δια τούς Ταλλομαδεΐς

DEL	MON	ONN	ISO
			EUR
TLH	LEM		
ANIE	EPH	ELA	TES

Να συναρμολογηθούν τα κομμάτια αυτα των λέξεων, ώστε να σχηματισθ η έν γνωμικόν.

Δύσεις του 33ου φύλλου

α) Ο κλέπτης σχηματίζεται από την άντανάκλασιν των δεξιζ θάμνων της ακτής, και φαίνεται αν η δεξιά πλευρά της εικόνας γίνη βάσις. — β.) Fais le bien, fuis le mal.

Ίδε τον Ό-
δηγον του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τόν Κεφ. Β΄.

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

Ξαπλωμένος στη Χρυσή Ακμή του Φα-
λήρου, εφορμάβα. Χρυσά μου το Ασημέ-
ριο Κύμα έφιλοσε την άμμουδιά, εν ώ ή
τελευταία Ακτίς Ηλίου εφώτιζε τον ορι-
ζοντα. Έξαφνα φάνηκε μπροστά μου ένα
πολυθύρσο πλήθος: «Έτρεξε, φώναζε, γι-
νόταν Χαλασμός Κόσμου. Μά μέσα σ'
αυτούς που το άποτελούσαν μερικοί φώ-
ναζαν πιο δυνατά από τους άλλους:—
Ποιοι είναι αυτοί που φρονάζουν τόσο δυνα-
τά; ρώτησα ένα άγιο με διαπεραστικό
βλέμμα.—Είνε όλοι οι Διαβόλοι και τα
Ααβόλακια τους, το Αθηναϊκό, το Αηλου-
γάινο, το Κερκυραϊκό, το Ζιζάνιο, και
αυτών είναι άρχηγος το Αοχιζάνιο. Έγώ,
εξηκολούθησε, είμαι ο Νεαρός Ντέκετιβ
και ό,τι άπορία έχεις μπορώ να σου τη
λύσω.

—Πές μου λοιπόν τί κάνει εκείνος ο
νέος;

—Είνε ο Βασιλείος Βουλγαροκτόνος και
δίδει ψίχουλα στην Μεγάλη Ελλάδα και
κόρα στο Κλέρικο Βόλι.

—Και αυτή ή δεσποινίς τί φάχνει
ναύρη;

—Είνε ο Δοξαμένος Ρήνος, που φάχνει
ναύρη το ρολόγι του, μου είπε ο παντο-
γνώστης φίλος μου.

Έξαφνα ακούσθηκε ο Ύμνος της Έ-
λευθερίας. Όλοι άμέσως διακουσμένοι σηω-
θήκαμε. Τόν έψαλλεν ή Παιήτρια Σαπφώ
με τη λύρα της. Μόλις έτελειώσε, κάποια
νέι μαυροφορεμένη φώναζε με λυγμούς:

—Και ποτέ θά έλευθερωθούμε μεις;

—Είνε ή Αγία Σοφία, μου είπε ο σύν-
ταρχος μου.

—Η Άλωση της Κωνσταντινουπόλεως
θά γίνη, φώναζε εγώ, πρέπει να δώσωμε
Λευτεριά στους Σκλάβους! Ζήτω ή Ελλάς!!

Και ένα Λάκον Χαράς εκυλίσθη στο μά-
γουλό μου.

—Τά Όνειρά σας Αίθησαν! έπεε τότε
το Σκλαβωμένον Βυζάντιον στους άλλους,
άλλά τά δικά μας;... Και ή φωνή του
πνίγηκε στα δάκρυα.

—Για την Λευτεριά σας ως σκοτωθούμε
όλοι, φωνάξαμε με Πάλλουσαν Καρδίαν και
αμέσως οι έλευθερωμένοι άρχισαν να
ψάλλουν το

Τραγουδι της Λευτεριάς...

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ

Γιατί, όταν άνοιγο το παλιό μου λεύ-
κωμα, με πνάνει τόσο λύπη; Μήπως νο-
στάλω τά μικρά μου χρόνια; Όχι, δεν
είν αυτό. Είνε γιατί βλέπω τόσες πα-
λίες μου φίλες να μου υπόσχονται αι-
ώνια άγάπη,—τί ειρωνεία!—και όμως μ'
έλησιόνησαν κάτω, μαζί με τόνομά
τους, βλέπω το εμψυ λημονεί, και
όμως της έλησημόνησα και τώρα με της
περισσότερες δεν αλλάζομε ούτε έν από-
χαρίσμα! Αλλά τί λοιπόν; ψέμματα
εγράψαμε; Α! όχι, ψέμματα τότε δεν χο-
ρούσε στα μικρά μας κεφαλάκια, εγρά-
ψαμε εκείνο που αισθάνονταν ή καρδιά

μας, και αισθάνονταν την άδολη, την
αδελφική άγάπη, που μόνο στα παιδιά
βρίσκεται τόσο αληθινή. Τότε δεν εκά-
ναμε κοινωνικές διακρίσεις, ούτε παρεξη-
γούσε ή μία την άλλη. Μά τώρα! πώς
άλλαξε μαζί με τά χρόνια και ή καρδιά;
Αλλά και τί δεν θά έδωδα να είχα μαζί
με τά νεανικά μου χρόνια, και την παιδική
μου καρδιά;

Ακτίς Ηλίου

ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Έκει, κοντά σε μιιά βραχώδη παραλία,
Μιά βάρκα με τον χάρο πολεμάρ,
Πότε ο βορρής την σπρώχνει με μαγία
Πότε με όρμη το κύμα την κτεπάρ.

Τά κύματα στους βράχους πάνω σπάζουν
Κι' άφρίζοντας πέφτουν μ' όρμη
Με βογγητά θορυβεί που άναστενάζουν.
Λές κλαίνε κάποιον προσφιλή.

Ο ούρανός είναι συννεφιασμένος
Κι' έχει πλακώσει ή καταχνιά
Ο ήλιος είναι όλος σκεπασμένος,
Την γή την έχει κρύψει σκοτεινιά.

Κι' ή βάρκα μέσ' στο κύμα παραδέρνει.
Τά ξύλα της να τρίζουν άρχινούν
Και κάθε φύσημα π' ο άγέρας φέρνει
Φουσκώνει τά πανιά που άνατριγυρν.

Κάθε έλπίδα χάθηκε, θά σπάση
Σε κύμα βράχο, ή θά βυθισθή,
Γιατί είναι αδύνατο ν' άράξη
Και ο ψαράς μαζί της θά χαθή.

Μά νά! ο άγέρας τόσο δέ μουγγρίζει...
Τώρα τά κύματα πιά δεν λυσοούν
Ο ούρανός έδω κ' έχει φεγγίζει,
Τά σύννεφα να φεύγουν άρχινούν.

Πιο ήσυχα ή βάρκα τώρα τρέχει
Τό θαύμα έγινε για να σωθή.
Κεί πάνω είν' Αυτός όπου προσέχει
Κανένα πλάσμα του να μη χαθή...

Πατρίς των Ηρώων

ΜΕΤΑ ΠΕΝΗΝΤΑ ΕΤΗ

(Χαρισμένο στον έχομό της ΛΟΡΕΛΑΤ)

Καθισμένες κοντά στο παράθυρο, τρεις
γοηούλες έπλεκαν. Χονδροί δαυλοί σπιν-
θηροβόλουν στη θερμάστρα, ένθ' ο Μίζος,
ο ώραιος μαύρος γάτος, έπαιξε χαρούμενος
και άπαράτητος με τά κουβάρια.

Στο μεγάλο όλοιο έσημαναν ή έξη ή
καλές γοηές έτύλιξαν τά πλεκτά των σκε-
πτικές ενύσταζαν έξω, στη σιγή της θρη-
σκουσης φύσεως, με την στενοχωρία εκείνη
των πολύ γερόντων, που άμφιβάλλουν αν
θά ιδούν την επανύρση... Αίφνης, στόν
δρόμο δέχται φωνή αντίχησε: «Η Διά-
πλασις! Πάρτε την Διάπλασι των Παί-
δων!» και έφάνη ένα παιδί 10 έως 12
έτων, διανέμω τά φύλλα δεξιά και άρι-
στερά. Η τρεις γοηούλες άλληλουκτά-
χτησαν και τά βλέμματά των λές να έλε-
γαν: «Θυμάσαι;» Πλήθος άναμνήσε-
ων άφρυγίζοντο γύρω των όπως μέσα

απ άγναλιά ενός καλειδοσκοπίου, είκό-
νες περασμένες έφαινοντο, περνούσαν,
έφηναν. Η μία εξ αυτών—ή οικοδε-
σποινι—άνοιξε τότε το μεγάλο ερμάρι,
όπου μέσα στην σκόνη, κοιμούνταν τά
λείψανα περασμένης εποχής, έπήρε ένα
παλιό, κόκκινο τόμο, με της γωνιές φθα-
μένες από την χρήση, και τον έθεσε στα
γόνατα των έπισκεπτριών της. Άρχισαν
τότε και ή τρεις να τον ξεφυλλίζουν. Τά
φύλλα έστρέφοντο, έστρέφοντο, και συχνά
ένα δάκρυ—τ' άδιάκριτο!—εθάμβωνε τά
ματωύαλιά των.

Πόσος καιρός είχε περάσει άφ' ότου ή
«Προσφιλή Ανάμνησις», ή «Λορελάτ»
και ο «Δοξαμένος Ρήνος», αϊ τόσον έν-
θουσιώδεις φίλες της «Διαπλάσεως» έφαι-
νοντο στόν κύκλο της και είχαν ιδρύσει
τόν Σύλλογον «Κρήτη»! Ήταν τότε ο
καλός καιρός του Ήρακλείου, ήταν ή
νεότης, ήταν ή έλπίς! Έκτοτε πόσα γε-
γονότα είς την ζωή των! Η τύχη που
τάς είχε χωρίση, τάς ένωσε μιιά τελευταία
φορά, για να δέση υπό τά βλέμματά των
τάς τόσον γλυκείας άναμνήσεις του πα-
ρελθόντος!

Αίφνης, στόν δρόμο, παιδικές φωνές
ήκούσθησαν και ή τρεις γοηές, μη θέ-
λυσαι να πιασθούν έν αυτοφοροφ είς
τοιαύτην αδυναμίαν, έκλεισαν έν βία τον
χονδρόν τόμον και άδιαφόρος, ήρχισαν
να συνομιλούν.

Ο Καιρός, και πάλιν, είχε άφήση να
πέσουν ή πέτρυνές του...

Δοξαμένος Ρήνος

ΤΙ ΑΞΙΖΕΙ ΠΙΟ ΠΟΛΥ...

Τί αξίζει άρά γε πιο πολύ, τί είναι
το πιο πολύτιμο πράγμα στόν κόσμο;
Μήπως τά πλούτη; μήπως τά διαμάντια,
τά όραιοι ρούχα;

Τό παιδικά είναι άρρωστο. Ένθ' έξω
ο βορρής μαίνεται, αυτό πονεί και σπινθογυ-
ρίζει ανήσυχο στο κατάλευκο κρεββατάκι
του. Μιά νέα κυρία έμμορφη, ή μαμά του,
σκύβει με δάκρυα στα μάτια και άποθε-
τει ένα γλυκό φιλι στο φλογισμένο μετω-
τάκι. Τό παιδάκι κλείνει ήδονικά τά με-
γάλα γαλανά μάτια του, που κρατούσε
προσηλωμένα στο κενό. Σφίγγει μέσα στα
χεράκια του το χέρι της μαμάς. Και νά!
στά χείλη του πλανάται ένα μειδίαμα ευ-
τυχίας. Τό στοργικό τό φίλημα άνεκού-
φισε τον πόνο του.

Σκυμμένος ο γεωργός, με τό κεφάλι
κονυμένο στής παλάμες, θρηνεί μέσα στο
ερεπιτωμένο καλύβι του.

Όλα του τά κατέστρεψε ή άγρια καται-
γίς, όλα τά συνεπήρε ο μανιασμένος χεί-
μαρρος. Τό χωράφι του, που με τόσο
κόπο είχε καλλιεργήσει, τό σπτάτα του, που
έζησε τόσα ευτυχισμένα χρόνια!

Και κλαίει ο γεωργός, θρηνεί τη χα-
μένη ελπίδα.

Έξαφνα σήκωσε τό κεφάλι. Δίπλα του
στέκουνταν ο Άντώνης, ο φίλος του,

Απέθεσε ο Άντώνης τό χέρι του στόν
όμο του δυστυχισμένου. «Θάρρος, του
είπε, νά, τά μπράτσα μας είναι γερά, έχω
και λίγα χρήματα. Μαζί θά ξαναστή-
σουμε την ευτυχία σου.—Ευχαριστώ,
καλέ μου φίλε» ψιθύρισε ο γεωργός με
δακρυσμένα μάτια. Και ένα χαμόγελο έλ-
πίδας φώτισε, για μιιά στιγμή, τά χείλη του

Νά τό πιο πολύτιμο πράγμα!
Ένας γλυκός λόγος, μιιά παρηγοριά σε
μιιά δύστυχη ώρα.

Ρεζεντά

—ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ—

Ο εικονικής φίλος, ών φιλήθη,
δέν είναι πάντοτε ευχάριστος.

Έν τη κοινωνία γνωρίζει τις τούς άλ-
λους, έν τη μοναξιά έαυτόν.

Καλλίτερον νά έχη κανείς ένα έχθρον
εικονική ή ένα φίλον άπατηλόν.

Όσάκις ο λόγος είναι άργυρος, ή πράξις
είνε χρυσός.

Πόθος της Πατρίδος

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δάσκαλος.—Τάκη, πόσο κάνουν 3 από 15;
Τάκης.—Δέν ξέρω.

Δάσκαλος.—Πώς δέν ξέρεις; άν έχης 15
άμυνδαλα και σου ζητήση ο Γιώργος τά 3,
πόσα θά σου μείνουν;

Τάκης.—12 άμυνδαλα και 3 καρύδια.

Δάσκαλος.—Πώς; άφού δέν έχεις καρύδια!
Τάκης.—Ναι, μά ο Γεώργιος έχει και δέν
του δίνω τά 3 άμυνδαλα, πρίν αυτός να μου
δώση 3 καρύδια!

Έστάλη από τη Ναυτοπούλα της Αίγνας

Επίγραμμα εις τον Φρέξον.

Δυσήσου μας και στείλε μας άκούη
Κάνα δυο τρείς σταλαγματιές,
Γιατί μ' αυτή την λειψυδρία,
Μεξ φαίνονται... όλόκληρες δεξαμενές!

Έστάλη από του Μικρού Τζόνετ

Ο Καθηγητής.—Τί έξάγεις, Πέτρο, από
την προμιαν; Τό ένα χέρι νίβει τάλλο;
Ο Μαθητής.—Ότι και τά δύο χέρια είναι
βρώμικα.

Έστάλη από της Ελπίδος της Ελλάδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Αθήναι, 38, δόδος Ευριπίδου,
την 26ην Ιουλίου 1916.

ΠΟΛΛΟΙ εξακολουθούν να μου στέλλουν διά-
φορα πράγματα.—λίψιματα, λύσεις, άκόμη και
κομπιανάκια διά την Σ. Σ. Σ.—γρμμένα όλα
στό ίδιο χαρτί, μαζί με την έπιστολή τους! Μά
δέν είπα τόσες φορές, ότι κάθε τί πρέπει να γρά-
φεται χωριστά; Νά τό ξέρεται και νά θυμάσθε,
γιατί αλλοιούται πάει χαμένο.

Ψυχή, είδες βέβαια, ότι αυτό τό ψευδώ-
νυμον σου ένέκρινε. Χαίρω πολύ διά την γνω-
ριμίαν, που είνε τόσο παλιή και διά την από-
φασιν που έκαμες να μου γράψης και να παίρνης
μέρος σε όλα. Τ' ώραιά γραμματάκια σου μου
υπόσχεσαι πολλά.

Έλαβα υπ' όψει μου τάς καταγγελίας, Γε-
ράσιμ X., και θά τιμωρήσω τους λογοκλόπους;
έπως τους πρέπει. Κατά τόν κανονισμόν, αφιρῶ
από τάς Συλλογάς των τόσας Αοχήσεις, όσαι
αί άποδείχθωσι ως κλοπιμαίαι. Έννοεις, ότι

Θέλετε να περάσετε θαυμασία τό καλοκαίρι σας;.. Θέλετε να μην αι-
σθανθήτε ούτε την ζέστην της πόλεως, ούτε την μοναξιάν της έξοχής, ούτε
την ανίαν των μακρών διακοπών;

Προμηθευθήτε **ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ," & "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,"**

Τιμοκατάλογοι δημοσιεύονται εις κάθε σχεδόν φυλλάδιον.—Είνε τά ω-
ραιότερα, τά διασκεδαστικότερα και τά μορφωτικότερα άναγνώσματα της
νεολαίας. Προμηθευθήτε!

κάμω εξαίρεσιν δι' εκείνας μόνον, που είμπορεί
να όμοιάζω κατά συμπτωσιν. Παράδειγματος;
χέρην, μερικά λογιόγρια.

Εγγλέζικη, έστειλα, ότι έζητήσες και σ'
ευχαριστώ που με θυμάσαι. Δέν είναι κακό να
μην ξέρης να ζωγραφίζης εικόνας, πρέπει όμως
να ξέρης; να τάς... γράφης. Γιατί στο γράμμα
σου βλέπω ένα λάθος; γράφεις; αϊ εικόνας, ένθ'
τό όρθόν είναι αϊ εικόνες. Θέλησες να έλλη-
νίσης και έπιασες έξω. Γι' αυτό σά; λέγω, ότι είναι
καλλίτερα να γράφετε όπως μιλάτε.

Ενύθη και τό μυστήριον της αλλαγής; της
διεσύνσεως; της Λορελάτ. Ο Δοξαμένος Ρήνος
μου γράφει, ότι ή ίδια τον παρεκάλεσε να μου
παραγγείλ η μέρους της; την αλλαγην, και έπειτα
τό έξήσας. Έτσι εύκολα λοιπόν ξεγυγ;

Όσον διά τό πείραμά σου, Δοξαμένε
Ρήνε, είναι βέβαια άκονον, αϊ! έπρεπε να ήτο
πιο νόστιμον, διά να δημοσιευθή. Τό λογοπαί-
γνιον έρχεται λιγάνι βεβαιωμένο. Έπίσης; και τό
συμπέρασμα της; «Μεσοπίες». Δέν έχρειάζετο,
έχαλυσσε τό νόστιμο διηγηματάκι. Γι' αυτό τό
έκοψα.

Η Μυροίνη άπορεί πως ή Χάρις μου γράφει
ότι τό σχολείον της έκαμε έορτήν και ότι απήγ-
γειλαν οι μαθηταί της. Είναι λοιπόν διδασκα-
λίσσα; Και λαμβάνουν μέρος εις την κίνησιν τό
περιδοίκιό μας και συνδρομητήρια διδασκαλί-
σαι; Διατί όχι, Μυροίνη; Διδασκαλίσσα είμπο-
ρεί να είναι και μιιά κόρη νεωτάτη. Άλλως; τε
ή «Διάπλασις» δέν είναι μόνον διά μικρά παιδιά.

Νά, τί μου γράφει και τό Γυναικάκι:
«Ενόμιζα, Διάπλασις μου, ότι μόνον σε έμας
τους μικρούς είσαι τόσον αγαπητή; και μου έφαί-
νετο παράδεισο όταν έδωκα τη μαμά μου να σε
παίρνη κάθε Σάββατο και να σε κούβη, για να
σε διαδάσθ πρώτη από μένα. Αλλά προχθές,
στόν κινηματογράφο, είδα ένα κύριο που έδιέβαζε
τη Διάπλασι στο παιδί του! Ο μικρός άδελφός
μου μάλιστα έν'ουσιώστηκε τόσο πολύ, ώστε
άρχισε να τρέχη από τό τραπέζι και του κυρίου
ώ; τό δικό μας και να φωνάζη:—Γιάγγο μου,
ή Διάπλασις! ή δική σου Διάπλασις, να τη!
έχει τά ίδια γράμματα και της θύεις εικόνες!...»

Σε συλλογούμαι, Ίντια, για τον θάνατο του
αγαπημένου σου πατέρα. Ναι, έχασες τον καλ-
λίτερο πατέρα του κόσμου, ένα πατέρα που σου
είχε άγάπην είδωλοκατακή και όλη σου ή
λύπη είναι δικαιολογημένη. Όχι όμως και ή τόσο
άπελπισία! Πρέπει να ζήσης και να ύπομένης.
Ο Θεός; θά σε παρηγορήση. Άλλοίμονο αν πέ-
θαιναν, όσοι μένουν όρφανοί. Δέν θά ύπήρχε
τότε κόσμος...

Προκή Κρήτη, έχεις δικήν ή άδελφή
της; Νέλλη, στην «Κασσιόνα», μιιά λέγεται
Εδθ και μιιά Κολέττα. Τό λάθος είναι του
μεταφραστού. Στην αρχή της άλλαζε τόνονα
για να μη γίνη σύγκρισις με την Κολέττα Άγ-
κλάς, έπειτα όμως τό έξήσας και της άρισε
έκείνο που της είγε δώση ο συγγραφέας.—Ναι,
και λιγότερα μπορεί κανείς ναγορήσει. Όχι,
Κόμμα των Φιλελευθέρων, εις τά τετράδια
των Μ. Μυστικών, δέν είναι ύποχρεωμένος να
δικαιολογή κανείς τάς άπαντήσεις του. Ποιον
χρώμα σά; άρσει;—Τό πρόσκονον έτελειώσε.

Έννοείται όμως, ότι αν όλην νά γράβη και τό
γιατί, δέν έμποδίζεται, άρακί να τό επιτρέψη ο
χάρος. Πι: χ:—Τό πρόσκονον, διότι έκουράζει
τά μάτια.—Τό διήγημα του Διαγωνισμού θά

τό στείλετε άχωρίστον, μονοκόμματον κ' έχω θά
τό χωρίσω εις 12 μέρη, όσαι είναι αϊ εικόνες,—
αρκεί μόνον να χωρίζεται...

Τό έλαβα, Κυματοβόλε Ποσειδών. Τώρα
τί βραδείον θά πάρης; ή δέν θά πάρης; αυτό θά
ιδής; σ' Αποτελέσματα.—Νομίζω, ότι θά έκκα-
μναν καλλίτερα αν σάφιναν να πηγαίνης εις τρα-
γωδίας παρά εις όπερέτας.

Θά έπήγαινα κ' εγώ, ή, καμμίαν έξοχήν,
Προμηθεύ Δεσμώτα, αν ήτο δυνατόν να με-
ταφέρω εκεί τό γραφετόν μου, τό τυπογραφείον
καί... τό ταχυδρομείον. Άλλ' άφού αυτά, και
μάλιστα τό τελευταίον, είναι αδύνατο, άναγκά-
ζομαι να μένω διακόως στας Αθήνας.

Είς δας; σου τάς έρωτήσεις; Άγοριοβιόλεττα,
άπαντώ ναι. Άλήθεια, καλά έκαμε ο Βασι-
λείος ο Βουλγαροκτόνος που έδηλωσεν ότι δέν
έχει καμρόν δι' ανταλλαγάς Μ. Μυστικών. Έτσι
δέν του γίνονται άδικα προτάσεις. Και καλόν
θά ήτο να τό δηλώσουν και οι άλλοι, οι όποιοι
δέν εύκαρουν τυχόν νανταλλάσσουσιν,—από έεί-
κονους, έννοείται, εις τους όποιους γίνονται προ-
τάσεις συχνά.

Η Έντευμένη Πριγκιποπούλα μου γρά-
φει: «Οί έντευμένοι συνδρομηταί σου, είμαι
βεβαία, θά σε αγαπούν και θά σε ποθούν που
περισσότερον, έπειδή δι' αυτούς; παριστάς έν μέ-
ρος της πατρίδος... Λαμβάνω και Γαλλικόν πε-
ριοδικόν, άλλα τί διαφορά! Τό δέχομαι με άδι-
αφορίαν, όπως θά έδεχόμουν μιαν ξένην. Δέν
αισθάνομαι καμμίαν σύγκλησιν, καμμίαν χα-
ρίαν... Ένώ διά σέ, αγαπητή μου Διάπλασι,
αισθάνομαι ότι ο πεινασμένος, όταν δέχεται ένα
κομμάτι ψωμί.—Και όμως, τό ίδιο λέγουν
και οι μη έντευμένοι...

Όραιός έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την
έδομίδα και οι έξης: Έμπορητής της Έπα-
λόφου, Ναυκάρι των Σαπφών, Τραγουδι της
Λευτεριάς, Ύμνος της Έλευθερίας, Μοι-
ρούρισμα των Φύλλων, Κυπριακή Εύκλεια,
Αδόγονος του Καίσαρος, Μέλλον Φιλόσοφος,
Ηρώκων Σούλι, Κυπριακός Άσθη, Κρη-
νίς Αρτεμίδας Τρελλή Κορφατοπούλα.—
Έπέτελσα τάς παραγγελίας των και τους εύκα-
ριστώ όλους για τα καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τά έξης:
«Τό κόκκινο φεγγάρι».—Με τη βάρκα.—
«Από τά Φιδρά».—«Περβασιός».—«Η
βαρκοβία».—«Νύκτα».—«Χυρός χωρί; να είναι»
—«Η δοκιμασία και τιμωρία του ψεύδους».
—«Όλίγα για την Ζωγραφική».—«Μην δ' α-
πίζεσαι».—«Ο άνθρωπος».—«Τό νεκρό».—
«Τό γλυκό».—«Σωτήριος έκλειψις».—«Η ένδ-
κησις».—«Παραδείγματα πατριωτισμού».—
«Σταλαγματιές».—«Μαρία και Σοφία».
—«Στάγην στα μάτια».—«Φιλία».—«Η εικό-
νη της ζωής».—«Ευπρός, Έλληςες».—«Άλήθεια»
—«Όραιο Ημέρα».—Π. Πνεύματα και διά-
φορα διά τους Έβρ. Αταγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνασυνόεται.
αν δέν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος δι. 1.
Τα εγκρινόμενα ή άνασυνόετα λήζουν μέχρι της
30 Νοεμβρίου 1916. Όσα συνοδεύονται από Α ά-
νήκουν εις άδόγους, και όσα από κ. εις Κορίτσια.
Νέα ψευδώνυμα: «Ελλην Ημιστολόγος,
α (ΝΚ). Έλπίς του Γένους, α. (ΠΠ). Αίτιος

